Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №8 (83) 23 КВІТНЯ 2021 РОКУ

Вітаємо з Воскресінням Христовим!

Шановні земляки!

Мине трохи більше, ніж тиждень, і всі православні християни зустрічатимуть свято Великодня.

Свято Воскресіння Христового спонукає кожного із нас замислитися над вічними цінностями християнської моралі, наповнити свої серця любов'ю, доброзичливістю до ближніх, укріпити нашу віру. Нині все людство переживає нелегкі часи. Зараз як ніколи важливо чути один одного, підтримувати, допомагати, йти назустріч, бути чуйними до чужого горя.

Пам'ятаймо: лише згуртувавшись і об'єднавши зусилля, ми зможемо пережити всі випробування й повернутися до нормального життя.

Великодні дні – це й час віддати належну шану тим, хто відійшов у вічність, залишивши нам свою любов і життєвий досвід. Згадаймо їх теплим словом!

У цей день ми сповнюємося вірою в перемогу добра над злом, як сповнені цим світлі миті Великодня! Бажаю всім здоров'я, щастя, достатку й розуміння близьких. Хай переможний дух надії, радості, всепрощення дає вам сили, енергію та натхнення для багатьох корисних справ задля процвітання нашої Білоцерківської громади, Полтавщини, України!

Віктор КОРДУБАН,
депутат Полтавської обласної ради,
голова ради директорів ПП
«Білоцерківська агропромислова група».

Дорогі друзі!

Щиро вітаю вас з радісним і величним християнським святом – Воскресінням Христовим!

Як у давнину, так і зараз українці очікують на це свято з особливим трепетом і нетерпінням. Під час підготовки до нього ми аналізуємо свої вчинки, відкриваємо душі Господу, намагаємося бути людянішими, добрішими, милосерднішими.

Пасхальні свята, сповнені надією, усмішками рідних нам людей та невимовною радістю, ще раз переконують нас у тому, що без віри і любові світ неможливий. А будь-яка добра справа, зроблена однією людиною на користь іншої, з часом обов'язково воздасться сторицею.

Хай благодатна звістка про Воскресіння сина Божого прийде в кожну оселю і принесе родинний затишок, гармонію, добробут, а головне – зміцнить нашу віру, додасть любові, терпіння та мудрості.

Від усього серця бажаю вам благодаті Божої, миру, здоров'я, гарного святкового настрою та непохитної віри в краще майбутнє.

Оксана КОРДУБАН,
генеральний директор ПП
«Білоцерківська агропромислова група»,
депутат Білоцерківської сільської ради.

Шановні жителі громади!

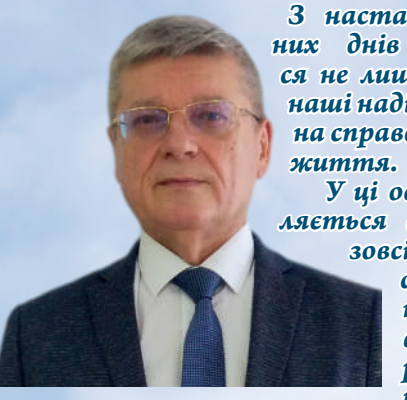

З настанням Пасхальних днів пробуджується не лише природа, а й наші надії та сподівання на справедливе і щасливе життя.

У ці особливі дні з'являється віра в те, що зовсім скоро Господь порятує нашу землю від бід, війни, розбрату, нещасть та хвороб. Однак багато залежить і від нас самих, від наших думок і вчинків. Певно, варто задуматися над справжнім сенсом життя, проаналізувати свої вчинки, переосмислити погляди…

Щиро вітаю всіх жителів Білоцерківської громади з найвеличнішим християнським святом – Воскресінням Христовим. Бажаю людського щастя, міцного здоров'я, злагоди, наснаги у праці, успіхів у здійсненні всіх добрих намірів. Хай Господь оберігає вас, дарує мудрість, мир та злагоду на довгі літа, а дивовижне свято Великодня наповнює серця світлом, теплом, добром і любов'ю. Бажаю кожному з вас у ці святкові дні відчути повноту життя, щедроти української землі, любов, надію та непохитну віру!

Іван ЛЕЩЕНКО,
Білоцерківський сільський голова.

У ТОВ «Білагро» дбають про лісосмуги

Була, в степу таке нещастя виникне,
Хоч в інший край за хлібом виїжджай.
Там висохне, там вимерзне, там вимокне.
А поміж лісосмугами врожай…
(В. Бровченко).

Полезахисні лісові смуги – це лісові насадження, штучно створені для захисту сільськогосподарських угідь від посухи та ерозії ґрунтів. Так, один гектар лісосмуги захищає 20—30 гектарів ріллі, збільшуючи врожай на близько 15%.

Полезахисні лісові смуги затримують сніг та зберігають вологу для майбутнього врожаю, не дають зливам змивати родючий шар ґрунту з полів, вгамовують вітер та стримують пилові бурі. На полях, які захищені лісосмугами, швидкість вітру знижується на 20—30%, вологість повітря збільшується на 3—5%, удвічі зменшується непродуктивне випаровування вологи. Врожайність зернових зростає на 5—7 ц/га. В умовах високої розораності земель лісосмуги стали притулком для багатьох видів тварин, вони стримують рознесення вітром отрутохімікатів, якими обробляють поля.

Сьогодні лісосмуги стали місцем самовільного скидання сміття, потерпають від випалювання стерні на прилеглих полях. Вони суцільно або надмірно вирубуються. Дуби та інші високобонітетні дерева заготовляють на дров'яну деревину, а інколи й для розпилювання на приватних пилорамах. Майже ніхто із власників та орендарів земель не займається відновленням лісосмуг.

По-іншому ставляться до цієї важливої справи в ТОВ «Білагро». З ініціативи засновників товариства Віктора Володимировича та Юрія Володимировича Кордубанів, великих прихильників природи, в лісосмузі, яка з'єднує Дзюбівщину і Красногорівку, наведено порядок. Вивезено стихійне сміттєзвалище, в лісосмузі випиляні тополі, які вражені омелою, розорені ґрунти і підготовлена площа під висадження саджанців. А бригада під керівництвом майстра лісу М. В. Москаленка протягом кількох днів посадила 900 саджанців дуба. Є надія, що через декілька років молоденькі дуби порадують своєю красою. І, мабуть, про таких господарів свого часу написав М. Т. Рильський:

Той, хто любить паростки кленові,
Хто діброви молоді ростить,
Сам достоїн людської любові.
Бо живе й працює для століть!

А. М. ФЕНЕНКО,
депутат Білоцерківської сільської ради.

Лісівники з бригади майстра лісу М. В. Москаленка висаджують дуби.

Створюємо ліси разом

Старшокласники з Білоцерківки під керівництвом майстра лісу Р. Г. Красюка висаджують ліс.

Волонтери з Красногорівки після акції.

Фото на згадку: Білоцерківські школярі зі своїми наставниками.

Ліси називають «легенями планети»: вони поглинають вуглекислий газ і виділяють кисень. На жаль, лише 82% усіх вирубаних у світі лісів відновлюються природним шляхом або за участі людини. Щороку планета безповоротно втрачає 95 млн дерев, тобто кількість «легень» на планеті невпинно зменшується.

21 березня, в день весняного рівнодення у світі відзначають Міжнародний день лісів. Саме цього дня традиційно стартує Всеукраїнська акція Держлісагентства «Створюємо ліси разом», яка щороку триває майже місяць – до Дня довкілля (третя субота квітня, цього року – 17 квітня).

У рамках акції небайдужі громадяни активно долучаються до висаджування лісів.

Така традиція є й у нашій громаді. Зокрема старшокласники Білоцерківського та Красногорівського ЗЗСО під керівництвом своїх учителів та лісівників Псільського лісництва ДП «Миргородське лісове господарство» щороку допомагають Псільському лісництву й висаджують лісові культури.

Як розповів помічник лісничого Псільського лісництва О. О. Калініченко, цього року працівники господарства висадили 54,5 га лісу на зрубах та майже 10 га нових лісів – на землях, виділених під заліснення. До висаджування лісів долучалися й учні обох згаданих шкіл, зазначив Олександр Олександрович. Крім того, Псільське лісництво надало сіянці каштана, клена, липи та інших лісових культур Білоцерківській, Красногорівській та Балакліївській школам. Їх планують висадити на території навчальних закладів та в парках. Ще близько 250 саджанців різних видів дерев отримає Білоцерківська сільська рада. Отже, «легені» нашої громади суттєво збільшаться.

Дарина СОЛОДКА.

Суботник у Бірках

У Бірках відбувся суботник із прибирання навколишньої території. Хоч і зовсім мало нас вийшло на заклик навести в селі лад, проте всі працювали дружно і завзято. Тож і роботи зробили чимало: повигрібали торішнє листя й сміття в центрі села, біля будинку культури, дитячого майданчика, на кладовищі.

Приємно, коли територія села чиста, комфортна й радує око. Щиро вдячна кожному, хто вийшов на суботник, хто небайдужий до благоустрою рідного села. Нам і нашим дітям тут жити.

Принагідно повідомляю, що в селі встановили баки для скла та пластику.

Закликаю всіх односельців : будьмо дружними, чемними, культурними, бо ми є одна родина!

Н. П.ПАДАЛІЙ,
заступник Білоцерківського сільського голови.

Жителі Бірок працювали дружно й завзято.

Маленькі руки зробили велику справу

У Красногорівському ЗЗСО відбулася акція «Посади своє деревце». Її метою є залучення школярів до висаджування дерев, кущів біля навчального закладу.

Біля школи учні разом із учителями та працівниками школи посадили близько 100 саджанців червоного дуба, 30 саджанців сосни та 10 саджанців горіха. Саджанці дубків і сосен надало Псільське лісництво, а деревця горіха – жителька села Л. І. Сауся.

Садили дерева учні 7, 8, 10, 11класів. Навіть найменші учні – першокласники – долучилися до акції.-Кожен посадив сосну. Маленькі руки зробили велику справу. І хай ці саджанці сьогодні маленькі, але через декілька років, зігріті піклуванням дитячих рук, зашумлять біля школи.

Валентина ДАЦЕВА,
заступник директора школи.

Школярі висаджують дерева.

Першокласники теж долучилися до акції.

ДП «Агентство місцевих доріг» ремонтуватиме дві дороги в нашій громаді

Цими днями на сайті державного підприємства «Агентство місцевих доріг» було оприлюднено перелік місцевих доріг Полтавської області, які планують відремонтувати 2021 року.

У переліку зазначені дві дороги, які пролягають через територію Білоцерківської громади: дорога №О1715379 Миргород – Велика Багачка – Байрак – Поділ та дорога №О1701378 Мостовівщина – Великі Кринки – Глобине.

На обох розпочали ремонтні роботи ще торік. *«Загалом 60% об'єктів, включених до переліку, це продовження минулорічних ремонтів»,* – повідомив директор підприємства Олексій Басан. Він зазначив, що цього року обсяги фінансування на ремонти доріг області зменшилися на 300 млн грн.

Цього року Агентство місцевих доріг отримає 1 млрд 71 млн грн із Державного дорожнього фонду на ремонт та утримання автошляхів.

Шановні жителі Білоцерківської громади!

Останній весняний місяць травень багатий святами, й уже в перший його день у багатьох країнах світу святкують Міжнародний день праці. Він трансформувався з Міжнародного дня солідарності трудящих, який відзначали з кінця XIX століття.

Українці здавна славляться своєю працьовитістю, охайністю, господарністю. Ми – мирна й доброзичлива нація, хлібороби від діда–прадіда. Тож у ці весняні дні, коли оживає й буяє природа, більшість жителів громади переймаються суто сільськогосподарськими клопотами, прибиранням на подвір'ї та наведенням ладу на прилеглій території. Свято 1 Травня – це добра нагода хоча би ненадовго відволіктися від роботи.

Вітаємо всіх жителів громади зі святом. Бажаємо вам і вашим близьким щастя, здоров'я, достатку й життєвих гараздів. Хай першотравневі свята принесуть радість і задоволення, а серця наповняться весняним настроєм і теплом.

Віктор КОРДУБАН,
голова ради директорів ПП «БіАГР», депутат Полтавської обласної ради.

Оксана КОРДУБАН,
генеральний директор ПП «БіАГР», депутат Білоцерківської сільської ради.

Шановні земляки!

1 травня 2021 року виповнюється рівно 135 років від часу протестів робітників у Чикаго, які поклали початок Першотравню. Тогочасні американські пролетарі боролися за свої економічні права: зменшення тривалості робочого дня, збільшення зарплати, поліпшення соціально-побутових умов. Подібні акції виникали і до цього, й після цього, та 1 травня стало датою єднання знедолених працівників у всьому світі.

Довгий час Першотравень був символом революції, непримиренної класової боротьби. Та сьогодні це мирне й прекрасне весняне свято. Це міжнародний день трудівника, день солідарності та взаємної підтримки людей усього світу в їхньому прагненні жити в мирному, демократичному суспільстві. Ми віддаємо належну шану тим, хто своєю сумлінною та самовідданою працею примножує економічний добробут країни, хто служить прикладом для наслідування для колег по роботі, зокрема молодшого покоління.

Прийміть найщиріші вітання з нагоди свята 1 Травня. Щиро бажаю всім міцного здоров'я, енергії, завзяття, наполегливості, натхнення. Хай у ваших родинах завжди панує мир, гармонія, любов, розуміння і добробут. Бажаю веселого святкового настрою та впевненості у майбутньому.

Іван ЛЕЩЕНКО,
Білоцерківський сільський голова.

Небайдужі жителі с. Попове прибрали парк

З квітня в с. Попове було тепло і гомінко посеред села, бо на території парку «Молодіжний» відбулося велике весняне прибирання або, як ще кажуть – суботник.

Такі акції вже не вперше організовує ініціативна група села, яка п'ять років на волонтерських засадах опікується парком.

На захід прийшли небайдужі та свідомі жителі громади, яким не завадив вітер, робота, зайнятість, маленькі діти. А тим, хто вкотре не знаходить час для спільної справи, можна лише сказати: «Це ваше село і ваш вибір, ваші діти і ваше майбутнє. І що ви залишите для них: розруху чи процвітання – ваша справа!»

Роботи виконали чимало. Висадили молоді дерева: липи, дуби, абрикоси, які люб'язно надало лісництво; кущі, квіти, які принесли з дому господині, упорядкували клумби та всю територію, вивезли сміття. Фарбування дитячого майданчика відклали на інший день, бо всі добряче поморилися.

Звичайно, після праці посмакували анонсованою кашею, яку приготували вправні господині Юлія Семука та Леся Каращук.

Заступник сільського голови з питань діяльності виконавчих органів влади Григорій Миколайович Полтавець, який опікується селом, надав власні саджанці дерев і допоміг їх

До спільної праці з прибирання парку долучилися як дорослі, так і малеча.

Перш ніж висаджувати дерева, небайдужі жителі села вигребли чимало сміття.

Парк «Молодіжний» став чистим, охайним, ошатним і наче помолодшав.

висадити, організував харчування.

Відвідав суботник і Білоцерківський сільський голова Іван Васильович Лещенко, з чиєї доброї волі і за підтримки все це відбулося. Оглянув територію, вислухав проблеми й плани на майбутнє. Зокрема підтримав ідею участі ініціативної групи у Всеукраїнському конкурсі мікрогрантів для розвитку громад «Час діяти, Україно!» У разі перемоги в конкурсі парк села Попове отримає спортивний мотузковий комплекс, аналогів якому немає у всій громаді.

Приємно і важливо, коли соціальний діалог між владою і громадою відбувається в такому форматі. І щоб гасло парку «Молодіжний» – «Найкращим людям – найкращий парк!» було не лише гаслом, закликаємо кожного з вас до активності та небайдужості.

Аліна ЛОГВИНЕНКО,
жителька с. Попове, член ініціативної групи.

У Красногорівці наводять лад на кладовищі

Вважається, що на Великдень Бог відпускає душі померлих на землю. Тому протягом тижня (він називається поминальним) прийнято згадувати померлих родичів. У деяких селах ще й досі зберігся звичай виставляти на вікно запалену свічку, щоб душі знайшли дорогу додому, та класти кілька крашанок, щоб пригостити їх. А через тиждень, у поминальну неділю, душі повертаються назад на небо. От родичі й приходять на цвинтар попрощатися. А якщо в цей день іде дощ, значить, якась із душ плаче, що Господь за гріхи не відпустив її до рідних…

Насправді традиція проводів з'явилася раніше від християнства і має язичницькі корені. Наші пращури в період весняного відновлення природи поминали родичів і влаштовували бучні трапези. Вважалося, що спільне з покійними споживання їжі додавало живим упевненості в сьогоденні, а мертвим допомагало заспокоїти дух. Після прийняття християнства цей язичницький звичай пристосували до нової релігії.

Та як би там не було, наші співвітчизники вельми трепетно ставляться до Проводів: напередодні приводять до ладу могили рідних, протягом поминального тижня (а особливо – в останній день, понеділок) цілими сім'ями відвідують місця їхнього останнього спочинку, приносять їжу, ставлять у церквах свічки, моляться за упокій їхніх душ.

Заступник завідувача господарством Білоцерківської сільської ради П. П. Фененко, відповідальний за с. Красногорівку, називає цвинтар у селі не інакше, як «соромом». Справді, якщо нова частина кладовища, де останнім часом ховають покійних, більшменш доглянута, то протилежна, де збереглися могили померлих іще за часів Голодомору, потопає в бур'янах і сміттї. Невблаганний час стер практично всі написи на табличках, тож невідомо, хто покоїться під хрестами й коли був похований. А деякі жителі Красногорівки не посоромилися й поскидали гілля, траву та інше сміття, дбайливо прибране з могил своїх рідних, прямо на старі занедбані могили…

Та найгірше, що висаджені колись на могилах кущі й молоденькі деревця давно виросли й перетворили цю частину кладовища в буйний ліс. Петро Петрович показує крислатий дуб: у кінці 60-х років деревце посадили на могилі молодого хлопця на прізвище Криницький його товариші-десятикласники. Рідних покійного вже не лишилося, могилу ніхто не доглядає, а дерево виросло, його корені руйнують сусідні поховання й навіть піднімають надгробні плити…

П. П. Фененко показує крислатий дуб, корені якого піднімають надгробні плити поряд.

– Кілька останніх років кладовищем опікувалася лише ветеранська організація, – розповідає П. П. Фененко. *– Треба віддати належне очільниці ветеранів О. А. Кононенко: вона з притаманною їй енергією та наполегливістю переконувала людей наводити лад на могилах своїх рідних і щороку організовувала прибирання. Однак цього, звичайно, замало.*

Петро Петрович ініціював масштабний благоустрій кладовища. Почали з випилювання дерев. Заступник завідувача господарством особисто брав бензопилку й разом із працівниками відділу благоустрою спилював дерева. Таким чином вдалося розчистити значну частину кладовища.

– Ми зробили дуже мало, лише те, що можна було зробити вручну. А це 10 чи 15% від запланованого, – вважає чоловік. *– Далі справа за технікою. Бо спиляти дуба без автовишки неможливо, інакше його гілки поніжечать навколишні могили. А щоб проїхала автовишка, треба спочатку викорчувати екскаватором пеньки після спиляних дерев. Ми попросили керівництво ТОВ «Білагро» надати техніку, й брати Кордубани, як завжди, погодилися. Чекаємо екскаватора, а тоді продовжимо роботи. Дуже хотілося би впоратися до поминального понеділка.*

Деякі жителі Красногорівки не посоромилися й поскидали сміття прямо на могили…

Тим часом О. А. Кононенко організовує прибирання могил рідними померлих.

– Постійно телефоную людям, переконую їх долучитися до робіт із благоустрою кладовища. Відгукуються не всі. Та зазвичай двоє-троє щодня погоджуються й виходять на роботи, – говорить вона.

У планах заступника завідувача господарством – ще й облаштувати під'їзди з двох боків до старої частини кладовища.

Сергій МИКОЛЕНКО.

Гайда на екостежку!

Минулих вихідних були встановлені стенди-путівники вздовж екологічної стежки, що веде до ландшафтного заказника місцевого значення «Географічний центр Полтавщини».

Про цей об'єкт неподалік с. Герусівка, яким опікуються красногорівські школярі під керівництвом учительки біології, хімії та екології Т. М. Остапенко, ми повідомляли в попередньому номері. Як і про те, що стенди були виготовлені в рамках учнівського проєкту, що переміг у обласному конкурсі екологічних ініціатив.

Церковні храми

Успенська церква у с. Рокита.

Успенська церква у с. Поділ.

Святовознесенську церкву у с. Мостовівщина спалили місцеві активісти.

Напередодні найбільшого християнського свята – Воскресіння Христового – хотілося б розповісти про храми, що були і є на території нинішньої Білоцерківської громади, та священиків, які зробили неоціненний внесок у духовне й культурне життя рідного краю.

Раніше церкви були не тільки величними архітектурними спорудами, а й осередками духовного та культурного життя, центрами освіти.

При церквах працювали школи, бібліотеки, хорові колективи, в церквах збиралася громада села (щоденні, недільні, святкові служби). Церква опікувалася соціальними проблемами нужденних: удів, сиріт, бездомних тощо, а ще була своєрідним органом РАГС. Адже саме в церковних книгах велися чіткі записи народження дитини, вінчання весільних пар, дати смерті жителів села чи містечка. Нині ці книги є цінними історичними документами, що допомагають встановити дати життя тієї чи іншої людини, її місце народження.

Будували храми коштом пожертвувань бідних і заможних людей. Будували старанно, на совість, щоб вони по кількасот літ служили наступним поколінням. І якби не революція, війни та радянська вакханалія, до наших днів збереглися б величні споруди, зведені нашими пращурами...

Неоціненною в ті часи була й роль священика. Він був служителем Бога та порадником, наставником і суддею в різних життєвих ситуаціях, він супроводжував людину по життю від народження й до смерті. Священики були високоосвіченими людьми, які здобували освіту у вищих духовних семінаріях і чимало робили для місцевого населення.

Успенська церква – найстаріша в Білоцерківці

Почнемо розповідь із Білоцерківки. За однією з версій, це старовинне містечко утворили козаки-переселенці з м. Біла Церква. Вони й дали йому назву, яка нагадувала їм про рідний край. За іншою версією, назва Білоцерківка виникла в результаті того, що цей населений пункт славився своїми церквами. І коли подорожні, проїжджаючи трактом повз містечко, здалеку бачили величні споруди храмів, то зазвичай говорили: «Видно білу церквку!» Звідси й назва – Білоцерківка.

Та як би там не було, в козацькому містечку Білоцерківка була не одна, не дві, а цілих чотири церкви! Не кожне містечко (навіть старовинне козацьке) може похвалитися такою кількістю храмів.

Достеменно невідомо, коли в містечку Білоцерківка Миргородського полку звели першу дерев'яну церкву на честь Успіння Пресвятої Богородиці. Найдавніша згадка про неї датована 1741 роком. Тоді стара церква загинула в полум'ї пожежі. Наступного 1742 року коштом парафіян на старому місці зведено новий, дерев'яний, критий гонтою триверхий храм. Він і виконував функцію головного храму Білоцерківської сотні. До 1781 тут зберігався сотенний прапор.

У 1758 році Успенська церква входила до складу Миргородської протопопії, у складі останньої 1771 року відійшла з Київської до Переяславської єпархії. Через 10 років входила до складу Хорольської протопопії.

Відомо, що 1801 та 1821 року відбулися капітальні ремонти споруди, в результаті яких куполи та глави оббито білим листовим металом. Згодом увесь храм перебудували, зробивши його одноверхим. У такому вигляді Успенська церква проіснувала до 1872 року, коли з благословіння єпископа Полтавського і Переяславського Іоанна «вследствие ветхости своей» була розібрана. Відтоді функції парафіяльного храму перейшли до приписної Успенської Вознесенської церкви. До останньої перенесли і все церковне начиння ліквідованої Успенської церкви, а дерево – «достаточно годные» дубові бруси – були продані «на сарай евреям». Ймовірно, що цей продаж було зроблено не одразу, бо 1873 року у Полтавській духовній консисторії розглядалася справа «О разрешении переместить из села Белоцерковки Успенскую церковь в деревню Подол». Яке було прийнято рішення – невідомо, оскільки сама справа не збереглася.

На момент ліквідації у 1872 році Успенська церква налічувала 2000 парафіян.

Із священиків Успенської церкви відомі: Андрій (1758), Яків (1781), Іоанн (1781), Павло (вікарій 1781), Андрій Яновський (1786), Іоанн Григорович (1786); із дячків: Яків (1786); із паламарів: Григорій (1786).

Вознесенська церква – головний парафіяльний храм містечка

За свідченнями старожилів, зафіксованими 1881 року, храм на честь Вознесіння Господнього в м. Білоцерківка Хорольського повіту було споруджено у 1853–1855 роках на кошти парафіян Успенської церкви як приписний кладовищенський храм. Це була дерев'яна однокупольна, з прибудованою дзвіницею споруда.

Самостійним храм став лише 1872 року після того, як розібрали Успенську церкву. Тоді ж Вознесенська церква стала головним парафіяльним храмом Білоцерківки. У зв'язку з цим її перебудували й значно збільшили внутрішній простір, розширили й підняли вище головний купол.

Цю перебудову оцінювали як дуже невдалу і навіть небезпечну. Церква була дерев'яною, на мурованому цоколі, з обшитими шиліовкою стінами. Їх пофарбували у білий колір, а різьблені дерев'яні прикраси вкрили світло-синьою фарбою. Фронтони (дах) і куполи були вкриті листовим металом і пофарбовані в зелений колір. За визначенням сучасників, стиль храму був наближений до змішаного «новогреческого», але фактично через непрофесійність виконання будівельних робіт визначити стиль було неможливо.

1910-го (за іншими даними – 1912-го) року в Білоцерківці звели нову Вознесенську церкву – дерев'яну, на мурованому цоколі, в одному зв'язку з дзвіницею. Розташовувалася церква на тому місці, де зараз розбито Парк Перемоги і знаходиться братська могила воїнів, які загинули під час Другої світової війни. Отже, розібрана Успенська церква була десь неподалік.

1895 року до церковної парафії Вознесенської церкви належали містечко Білоцерківка, 4 села та 12 хуторів, у яких нараховувалося 4486 парафіян. 1902 року у парафії перебували містечко Білоцерківка та хутори Круча, Гнилиця, Коноплянка, Поділ, Семергеєві, Бузова, Даценкові, Литвинівка, Косянка (Касянка), Фуренні, Тумкові, Дзюбівщина, Герисівка, Кабанівщина, Корнієнків. Службу відвідувало 4086 душ. 1912 у парафії – містечко Білоцерківка та 5 хуторів, церковні відправи відвідувало 1869 душ.

Із священиків відомі: Іоанн Петрович Чачков (Чачко) (1895, 1902, позаштатний 1912), Микола Олексійович Попов (1895, 1902), Данило Дмитрович Навроцький (позаштатний 1902), Автоном Петрович Коваленко (1912); із псаломщиків: Микола Іванович Михайловський (1895, 1902, 1912), Феофіл Костянтинович Прихожий (1902), Олексій Федорович Рудичев (1912); із церковних старост: Феодосій Опанасович Семергей (1902), козак Андрій Йосипович Тумко (1912).

Архангело-Михайлівська церква – старовинна й у різних місцях

Ревізія Миргородського полку за 1723-й рік засвідчує існування в містечку Білоцерківка храму в ім'я Архангела Михайла, Архістратига небесних воїнств. Пізніші джерела згадують про церкву як дерев'яну, триверху. 1739 чи 1740 цей храм згорів. Про причину пожежі нічого невідомо, але саме 1739 на територію полку було здійснено спустошливий татарський набіг.

1740 року поряд зі згарищем прихожани, не маючи змоги збудувати новий, попередніх розмірів храм, звели невеличку церкву в ім'я Миколи Чудотворця. Через чотири роки жителі Білоцерківки все ж збудували нову Архангело-Михайлівську церкву «в размерах прежней деревянной, о трех главах». Цей новозбудований храм згадується 1758 року у складі Миргородської протопопії Київської єпархії. 1777 року він входить до складу новоствореної Переяславської єпархії, а 1781-го згадується вже як парафія Хорольської протопопії.

А Миколаївська церква проіснувала до 1790, коли з дозволу київського митрополита Самуїла (Мислављського) через потребування «фундаментальной ремонтировки» та «за ненужностью ея» як окремого храму була приєднана до Михайлівської церкви як її лівий вівтар.

1814 року Архангело-Михайлівську церкву перебудували, демонтувавши два куполи. Купол, що залишився, вкрили металом і пофарбували в зелений колір, прикрасивши золотими зірками. 1823 року біля церкви звели дерев'яну дзвіницю в три яруси.

1862 року в містечку зводять нову Архангело-Михайлівську церкву вже на новому місці – приблизно там, де зараз функціонує ПП «БіАГР». Землю під будівництво храму пожертвував козак Юхим Васильович Калениченко. А оскільки за законом, виданим ще Катериною II 1768 року, «козачі землі ні під яким приводом не можуть бути відчужені», то справа розглядалася на найвищому рівні, звідки 1852 року надійшла резолюція Государя Імператора Миколи I: «Земля козака Калініченка поступає під погост Архангело-Михайлвської церкви м. Білоцерківки, але з тим, що якщо церква ця коли-небудь не буде існувати, то земля ця обертається в первісний її стан».

Споруджувалася церква стараннями священиків Федора Клепачівського, Симеона Негеєвича та церковного старости Омеляна Бондаревського на кошти парафіян та добровільні пожертви. Для довговічності храм будувався на мурованому фундаменті. Це була дерев'яна, п'ятикупольна, хрестовидна у плані споруда, із зовнішнього боку обшита шиліовкою, двосхилий дах укритий чорним листовим металом, маківки – білим, пофарбованим у зелений колір. Сама споруда як ізсередини, так і зовні була пофарбована у білий колір.

1881 року Архангело-Михайлівська церква стала трьохпрестольною. Вона мала 5 дзвонів. Перший, подарований тимчасово зобов'язаним Павлом Гуденком, вагою 32 пуди (512 кг), другий – 5 пудів і 25 фунтів, третій – 3 пуди і 25 фунтів, четвертий – 2 пуди і 28 фунтів, п'ятий – 1 пуд і 10 фунтів.

Церковне книгосховище налічувало 44 богослужбові книги, найдавнішою з яких був «Октоїх», виданий 1709 року. Мав храм і невелику бібліотеку, найцікавіший екземпляр якої – «Острозька Біблія».

1895 до парафії церкви входило 6 населених пунктів, службу відвідувало 5315 душ. 1902 до церковної парафії належали Білоцерківка та хутори Зюбівщина, Бондаревщина, Красногорівка, Пустовійтові, Сидорівщина, Морозівщина, «На Подолі», Гринцева, Литвинівка, Дібрівка, Дальня Гнилиця, Труглеві, Даценкові; церковні відправи відвідувало 5472 душ.

1912 року Архангело-Михайлівська церква вже була ка'мяною та без дзвіниці. Прихожан налічується 5290 душ із Білоцерківки й 13 хуторів. «Єпархіальні відомості» за 1902 рік свідчать, що при церкві була церковна бібліотека, а в приході церкви діяли школи грамоти та церковно-приходська школа в окремому будинку, існувало церковно-приходське опікунство.

Зі священиків відомі: Григорій Євстафійович (1723), Іоанн (1758), Іоанн (1781, 1786), Олексій (1786), Іоанн Навроцький (1858), Симеон Негеєвич (1862, 1866), Федір Клепачевський (1862), Павло Іванович Волков (1864–1881), Іоанн Петрович Чачков (1866, 1895), Микола Олекс. Попов (1895), Гаврило Гнатович Бобрицький (1902, 1912), Симеон Павлович Волков (1902, 1912); із дияконів: Микола Георгійович Лебединський (1895); із псаломщиків: Микола Іванович Михайловський (1895), Петро Давидович Гуділов (1902, 1912), Василь Савич Андрієвський (1902), Кузьма Михайлович Андрузький (1902), Віктор Костянтинович Томашевський (1912); із церковних старост: Омелян Бондаревський (1862), козак Дмитро Петрович Нечай (1902), козак Іван Якович Лиходід (1912).

Отже, ця церква була не набагато молодшою від Успенської.

У 30-х роках минулого століття церкву закрили й перетворили на кінотеатр, згодом розібрали. Дзвіницю зруйнували.

Свято-Покровська (Кладовищна) церква – найбільша в Білоцерківці

Ця церква була освячена в листопаді 1865 року. Її зводили 12 років коштом надвірного радника Олександра Петровича Базилевського. Одразу після освячення в церковний склеп були перенесені останки поміщика Андріана Базилевського, його дружини Анни і двох їхніх дочок.

Свято-Покровська (Кладовищна) церква була не самостійною, а приписною до Архангело-Михайлівської.

В опису церкви того часу зазначено, що вона була одноповерхова, хрестоподібної форми корінфського ордену, з п'ятьма банями, обшитими білим листовим залізом, кам'яна, зовні і зсередини оштукатурена. Зовні церква була пофарбована у зелений колір. На главах були встановлені залізні позолочені хрести. Окремо влаштованої дзвіниці при церкві не було, дзвони знаходилися у п'ятому куполі приміщення церкви.

Свято-Покровська церква була однопрестольною. Мала багато ікон «академічного живопису». В церковному книгосховищі знаходилася 21 богослужбова книга.

Ще за життя благодійник церкви О. П. Базилевський поклав у банк державний безперервно-прибутковий білет на 1500 крб. сріблом, який приносив доходу «по чотири на сто в рік». Відсотки, отримані з цього капіталу, йшли на потреби церкви.

Як і Архангело-Михайлівську, підпорядковану їй Свято-Покровську церкву знищили в 30-х роках минулого століття. В роки войовничого атеїзму, сталінського терору й геноциду проти українського народу вдалося вціліти хіба що поодиноким храмам. Більшість культових споруд були розібрані по цеглинці або підірвані, церковні цінності – розграбовані, ікони, хрести, інше майно кудись вивезене.

Акти погрому та глуму не оминули й склеп-усипальницю під Свято-Покровською церквою, де покоїлися останки священиків, видатних людей містечка й родини Базилевських. Добротну цеглу, з якої були змуровані церкви, використали на потреби місцевого колгоспу.

Дмитрівська й Успенська церкви с. Рокити

Село Рокити Хорольського повіту (сучасна назва – Рокита) тривалий час існувало як купа розкиданих козацьких хуторів. У найбільшому з них – Великій Рокиті – діяла не одна церква.

Так, 1860 року коштом підпоручика Федора Федоровича Кодинця тут з'явилася церква в ім'я св. Димитрія. Церква була дерев'яною, на мурованому цоколі, з прибудованою дзвіницею, холодною.

Про благодійника відомо, що він навчався в Харківському університеті, служив у кінній артилерії, дослужився лише до чину підпоручика.

Як свідчить Клірингова книга за 1902 рік, Дмитрівська церква володіла землею, мала церковну сторожку, будинок для квартир причту. При церкві діяла бібліотека; у парафії – школа грамоти (містилася в окремому будинку), земське училище, церковнопарафіяльна школа.

До парафії входили хутори: Гринівка, Лукашівка, Малі Рокити, Черевковий, Матвіївка, Хухулівка. Служ-

нашого краю

бу божу відвідували 1902 парафіян.

Із священиків відомі: Іоанн Миколайович Богданович (1902, 1912, у сані з 1881, нагороджений скуфією 1897); із псаломщиків: Назар Степанович Капустянський (1902, 1912, на посаді з 1880), Стефан Карпович Капустянський (позаштатний 1902, 1912); із церковних старост: козак Михайло Трохимович Черевко (1902), козак Тимофій Пилипович Артеменко (1912).

А 1900 року в Рокитах була збудована церква на честь Успіння Пресвятої Богородиці. Вона теж була дерев'яною, на мурованому цоколі, з прибудованою дзвіницею. Існувала як приписна до Троїцької церкви с. Остап'є – найвеличнішого в цьому козацькому містечку храмі, зведеному Федором Федоровичем Базилевським.

При Успенській церкві діяли дві школи грамоти, церковнопарафіяльна школа. Богослужіння здійснювалося почергово місцевим причтом.

У 30-ті роки Успенська церква перестала діяти й була перетворена на сільський клуб, де демонструвалися фільми і відбувалися художні вечори. Перед війною приміщення повністю розібрали на потреби колгоспу, а на місці церкви планували звести сучасний клуб і навіть заклали фундамент. Цікавий факт: ініціатором побудови церкви свого часу виступив церковний староста Петро Тимофійович Рукавченко. А 35 років по тому його 25-річний онук-комсомолець Петро Михайлович Полтавець (згодом – голова місцевого колгоспу) став палким прихильником руйнації церкви й побудови на її місці сільського клубу. Але війна перешкодила цим планам і клуб на 500 місць на місці церкви з'явився вже в повоєнний час – 1953 року.

Церковні богослужіння в Успенській церкві відновилися під час німецької окупації 1942 року. Після війни віруючі ініціювали відновлення Успенської церкви. Вона була зареєстрована органами радянської влади 12.01.1948 за № 283. Для релігійних відправ використовувався глинобитний будинок площею 15 кв. м, зведений 1913 року й орендований у приватної особи.

Успенська церква у с. Поділ

Село Поділ (у XIX ст. мало ще одну назву – Марченкова балка) теж раніше було купою окремих хуторів. За ревізією 1859 року на Подільських хуторах Хорольського повіту налічувалося 215 дворів, 1558 жителів. 1869 року село згадується під назвою Подоляни.

За переписом 1900 року на найбільшому хуторі Поділ було 32 двори, 203 жителя; а всього по сільській козацькій громаді налічувалося 299 дворів, 1824 жителі.

Тривалий час Подільські хутори належали до парафії Архангело-Михайлівської церкви в с. Білоцерківка. Однак 1907 року в с. Поділ Хорольського повіту був збудований власний храм на честь Успіння Пресвятої Богородиці. Церква була дерев'яною, на мурованому цоколі, з прибудованою дзвіницею.

Святовознесенська церква у с. Мостовівщина

Церкву було зведено 1906 року. Як і більшість тогочасних культових споруд, вона була трикупольною, дерев'яною, на мурованому цоколі. Священик Василь Миколайович Вєтушко зберігає старовинне фото, на якому видно і саму споруду церкви, й чимало прихожан, які відвідували релігійні служби.

Проіснувала церква лише 20 років: 1937-го місцеві активісти, наче войовнича й дика монголо-татарська орда, спалили храм посеред свого села.

Покровська церква у с. Балаклія

У старовинному козацькому містечку Балаклія ще в XVII ст. була зведена дерев'яна церква на честь Покрови Пресвятої Богородиці.

1870 року було зведене нове приміщення церкви, теж дерев'яне, холодне, на мурованому цоколі, в одному зв'язку з дерев'яною дзвіницею.

Як свідчать записи у Клірингових книгах, 1895 року Покровська церква мала два будинки для причту, володіла 3 дес. садибної і 33 дес. ружної землі. 1902 мала церковну бібліотеку, три будинки для причту, земельні володіння, діяло церковнопарафіяльне попечительство. 1912 року при храмі працювало дві церковнопарафіяльні школи.

1895 року богослужіння відвідувало 4358 душ парафіян, під егідою церкви перебувало земське училище. 1902 року до парафії входили містечко Балаклія та хутори Сухина, Писарівський, Павликів, Шипошин, Лобурів, Турків, Дігтярів, Івахнів, Краснюків, Вішарів, Мостовий, Костів, Борисів, Циколів, Шепелів, Гиринці, Шпірно-Степанюків, Корнієнків, Старушкін, Литвинов, Гриньків, Кудревський, Запсілля і Закритний. Богослужіння відвідувало 5121 душ, у парафії діяли 4 школи грамоти. 1912 року парафія об'єднувала містечко Балаклія та 13 хуторів. Службу відвідувало 5440 душ.

Із священиків відомі: Федір Іванович Рудинський (1895, 1902, 1912), Василь Васильович Торський (1895, 1902), Василь Клепачевський (позаштатний 1902), Іван Іванович Правдиковський (1912); із дияконів: Петро Іванович Гонтаровський (1902); із псаломщиків: Петро Іванович Гонтаровський (1895), Григорій Якович Іщенко (1895, 1902), Андрій Іванович Ушацький (1912), Євген Андрійович Богданович (1912); із церковних старост: козак Стефан Федорович Вовк (1902), козак Іван Трохимович Хажій (1912).

Троїцька церква у с. Бірки

Невідомо, коли у с. Бірки звели першу церкву на честь Святої Трійці. Згадка про її існування збереглася у Кліровій книзі 1902 року, де вказана земля, що була під дворищем старої церкви. Згадується також, що поряд із нею було кладовище, яке назване старим. Нова церква, судячи з опису, була збудована 1877 року на новому місці, але поряд зі старою. Тоді ж, поряд із церквою, виділено місце для нового кладовища. Як і більшість тогочасних церков, Троїцька церква була дерев'яною, на мурованому цоколі, холодною, в одному зв'язку з дзвіницею.

1895 року вона мала будинок для причту, при церкві діяли земське училище та школа грамоти. 1902 року храм мав землю, а також будинок для священика та церковну сторожку, діяли церковна бібліотека, земська та церковнопарафіяльна школи (остання – у церковній сторожці). 1912 церква володіла 33 дес. ружної землі, діяла жіноча церковнопарафіяльна школа.

1895 року до церковної парафії входили с. Бірки та 10 навколишніх хуторів, службу відвідувало 2254 душ обох статей. 1902 у парафії перебували с. Бірки та хутори Стінка, Каландиний, Срібні, Марченків, Муштиний, Ковалівщина, Киричаєвий та Кіктевий, церковні відправи відвідувало 1848 парафіян. 1912 року у парафії Троїцької церкви – с. Бірки та 5 хуторів, 2178 душ парафіян.

Із священиків відомі: Олексій Іоаннович Юрков (1895), Федір Федорович Іваницький (1902), Олександр Васильович Богданович (1912), Климентій Харитонович Харченко (1945–1952), Андрій Якович Трипольський (1952), Тимофій Симеонович Материнський (1952–1953), Павло Матвійович Лисенко (1953–1958); із дияконів: Іван Іванович Сутулинський (1902); із псаломщиків: Іван Іванович Сутулинський (1895), Федір Заїка (1895), Леонід Гаврилович Терлецький (1902), Антоній Леонтійович Сутулинський (позаштатний 1902), Захарій Діомидович Борбицький (позаштатний 1902), Дмитро Григорович Роменський (1912); із церковних старост: козак Микола Павлович Мушта (1902, 1912), Федір Срібний (1940-і).

Як і більшість культових споруд, Покровську церкву в Балаклії й Троїцьку церкву в Бірках знищили комуністи у 30-х роках. Зараз на місці Троїцької церкви зведено Бірківський СБК.

Релігійна громада с. Бірки відновила свою діяльність 1942 року в дерев'яному будинку колишньої церковної сторожки, збудованої 1892 року. Зареєстрована органами радянської влади у лист. 1944 р. за № 246, повторно пройшла реєстрацію 12.01.1948 за № 285. Дата ліквідації громади невідома. 2000 року релігійна громада була зареєстрована як Троїцька релігійна громада УПЦ КП, однак богослужіння не відбуваються.

Сучасні церкви

Вражає перелік церков, які існували на території нашого краю, і стає

Сучасна Святопокровська церква у с. Білоцерківка.

Святовознесенська церква у с. Мостовівщина.

дуже прикро, що жодна з них не збереглася до наших днів. А скільки унікальних культових речей, церковних стародруків було знищено!

Мабуть, із руйнуванням церков, храмів, монастирів щось руйнувалося і в душах людей, вони звіріли й без докорів сумління проникали в склепи, відкривали гроби, знімали речі з небіжчиків, а ікони з ликами святих використовували для будівництва вбиралень, свинарників тощо. Влада довго вибивала з громадян православну віру, тому зараз досить важко повернути людей до моральних принципів, закликати до сумління совісті.

Кожна людина сама вирішує, сповідувати їй певну релігію чи залишатися атеїстом, стати на стежку до храму чи обминути її. Це конституційне право кожного. Проте можемо констатувати, що в наш час усе більше людей повертаються обличчям до Бога: хтось – за покликом душі й серця, а хтось – наслідуючи інших, тому, що «модно». А коли є віруючі, то мають бути й церкви. І нехай це не такі величні споруди, як раніше (а часто – взагалі пристосовані приміщення), вони, безперечно, є осередками духовності.

Святопокровська церква у с. Білоцерківка. У центральному селі нашої громади і сьогодні діє Святопокровська церква. Цю напрочуд скромну будівлю було зведено коштом прихожан і освячено 14 жовтня 1973 року, тобто ще в радянський період. А вже в часи незалежності, 1992 року, було зареєстровано Свято-Покровську релігійну громаду УПЦ с. Білоцерківка Великобагачанського району Полтавської обл.

Церква розташована поряд із кладовищем. Усе внутрішнє убрання молитовного будинку (зокрема ікони) принесли віруючі зі своїх домівок.

Святоуспенська церква у с. Поділ. Той, хто проїжджає трасою Київ—Харків через с. Поділ, мимоволі звертає увагу на величний храм обабіч шляху. Успенська громада Української Автокефальної Православної Церкви (УАПЦ) була зареєстрована на території сучасної Білоцерківської сільської ради ще 1993 року. Для релігійних потреб використовувався молитовний будинок. А 2000 року на загальних зборах ПП «Батьківщина» було прийнято рішення про будівництво справжньої церкви.

Її вирішили звести на місці виробничого приміщення за конторою підприємства. Основні організаційні клопоти та фінансові витрати взяло на себе ПП «Батьківщина». Проте чимало подолян – працівників підприємства – теж фінансували будівництво церкви. Гроші вираховували-

Святопантелеймонівська церква у с. Красногорівка.

ся з їхніх зарплат.

Зводила храм бригада будівельників із Західної України. Керував роботами колишній головний агроном колгоспу (на той час уже пенсіонер), шанована в селі людина Іван Петрович Сторіжко. Саме йому й маємо завдячувати появою храму.

Новозбудовану церкву освятили 9 січня 2002 року, в День Святого Стефанія (третій день Різдва). Вона відійшла під юрисдикцію УПЦ Московського патріархату.

Святовознесенська церква у с. Мостовівщина. Величний храм у с. Мостовівщина вдалося звести теж завдяки фінансовій підтримці потужного підприємства – ПАФ «Агроінвест». Священник В. М. Вєтушко згадує, як 1993 року тодішній керівник «Агроінвесту» Віктор Пилипович Геращенко підтримав ідею зведення церкви у с. Мостовівщина й узявся допомагати новостворюваній релігійній громаді: виділив бригаду будівельників, які зводили храм, фінансував закупівлю цегли та інших будівельних матеріалів, замовив виготовлення вікон, церковних куполів тощо.

І хоча храм постав дещо скромнішим, ніж його однойменний попередник, спалений комуністами й комсомольцями, на сьогодні це одна з трьох церков на території Білоцерківської громади, які розміщуються не в пристосованому, а в спеціально зведеному приміщенні.

Святопантелеймонівська церква у с. Красногорівка. Власного храму в с. Красногорівка ніколи не було. Жителі Красногорівки були прихожанами Миколаївської та Архангело-Михайлівської церков с. Білоцерківка.

Уже в часи незалежності віруючі вирішили створити свій храм. 2000 року була зареєстрована Святопантелеймонівська релігійна громада УПЦ МП с. Красногорівка Великобагачанського району Полтавської обл. Культова споруда була обладнана в пристосованому приміщенні (будівельному вагончику).

Успенська церква у с. Рокита. Успенська релігійна громада була зареєстрована 1995 року. Для богослужінь використовує пристосоване приміщення колишньої контори колгоспу.

Покровська церква у с. Балаклія. Покровська релігійна громада відновила свою діяльність 1995 року. Із 2003 року релігійні служби відбуваються в іще дореволюційному будинку, що має доволі цікаву історію. 1928 року з нього виселили господарів – так званих куркулів. Після Другої світової війни працювали два класи школи, потім будинок використовувався як службові квартири для вчителів.

Замість післямови

Як бачимо, всі існуючі релігійні громади перебувають під юрисдикцією Української православної церкви Московського патріархату, що трансформувалася з Російської православної церкви Московського патріархату протягом 1990–1992 років.

15 грудня 2018 року у Святій Софії Київській відбувся Собор, у результаті якого постала помісна Православна Церква України. Митрополит Єпіфаній прагнув зміцнити фундамент Української Православної Церкви та зберегти внутрішню єдність. Попри усі перешкоди й виклики, як внутрішні, так і зовнішні, ми мусимо втриматися разом. Бо Українська Церква — це душа українського народу, а наша держава, наче тіло, не може існувати без душі.

Тож помісна Православна Церква України – єдина і визнана – вірою і правдою служитиме українському народу , молитиметься за нього перед Господом і вестиме його шляхом спасіння. І Білоцерківська громада планує об'єднати усіх, хто зараз з різних причин не належить до помісної автокефальної Української Православної Церкви. Полишимо у минулому те, що нас розділяло, і працюймо далі разом на благо Православ'я та України!

Підготувала Зінаїда МАТЯШОВА.

Зверніть увагу

Випускників звільнили від ДПА

13 квітня 2021 року Верховна Рада України ухвалила закон № 5014, який надає учням (студентам), які завершують здобуття повної загальної середньої освіти, право вибору виду оцінювання їхніх результатів навчання: шляхом річного оцінювання, або державної підсумкової атестації, або державної підсумкової атестації у формі зовнішнього незалежного оцінювання.

Водночас випускники мають право за власним бажанням пройти державну підсумкову атестацію, зокрема у формі зовнішнього незалежного оцінювання.

Раніше Міністерство освіти і науки звільнило від проходження шкільних іспитів учнів 4-х та 9- класів. У парламенті пояснюють такий крок заходами запобігання поширенню коронавірусу. Аналогічне рішення ухвалювали торік. Очікується, що закон дозволить мінімізувати ризики захворювання коронавірусною хворобою (COVID-19) при оцінці результатів навчання учнів (студентів), які завершують здобуття повної загальної середньої освіти.

До відома вступників

Для абітурієнтів, які планують вступати до закладів вищої освіти, ЗНО буде проведено в установлені терміни. Про це повідомили в МОН України. Ще одна гарна новина для випускників: Кабінет Міністрів запровадив щорічну премію для учасників ЗНО, які здобудуть найвищі результати. 270 із них отримають стипендію у розмірі 10000 грн. Вона виплачуватиметься щомісяця протягом року.

Відзначили День здоров'я

Одним із головних завдань сучасної школи є виховання здорової дитини, охорона її здоров'я. Тож у всіх навчальних закладах громади відзначили Всесвітній день здоров'я (7 квітня).

Низка цікавих заходів відбулася в Мостовівщинському ЗЗСО І-ІІ ступенів. Учні початкових класів (класоводи Т. Г. Нетяга та Ю. І. Іващенко) взяли участь у вікторині «Що я знаю про здоров'я» та переглянули відео «Мій імунітет».

Окремо для учнів 5-9 класів класні керівники (М. В. Олійник, О. М. Корнієнко, О. Г. Нетяга, Л. В. Лизь) провели тематичний захід « В майбутнє – здоровими!», під час якого учні переглянули презентацію про складові здоров'я та його чинники, відео про шкідливий вплив алкоголю та паління на організм людини, правила особистої гігієни.

Не менш цікавим і корисним виявився й конкурс малюнків «Я обираю здоров'я».

А в Білоцерківській школі зосередилися на рухливих іграх та спортивних змаганнях. Зокрема педагоги організували та провели змагання з техніки пішохідного туризму, ігри на свіжому повітрі. Помірні фізичні навантаження, весела музика, сміх, пікніки в колі однокласників запам'ятаються білоцерківським школярам надовго.

«Щиро дякую всім, хто долучився до організації й проведення змістовного відпочинку дітей: керівникові національно-патріотичного гуртка Г. І. Пицяку – за організацію й проведення змагань, Л. І. Ступі – за смачну кашу, педагогу-організатору Є. В. Мазур – за музичне оформлення, класним керівникам, батькам, а особливо дітям – за допомогу, активну участь і щасливі усмішки», – говорить заступник директора закладу Н. І. Писаренко.

Усі ці школярі з Мостовівщинського ЗЗСО І-ІІ ступенів узяли участь у конкурсі малюнків і обрали здоров'я.

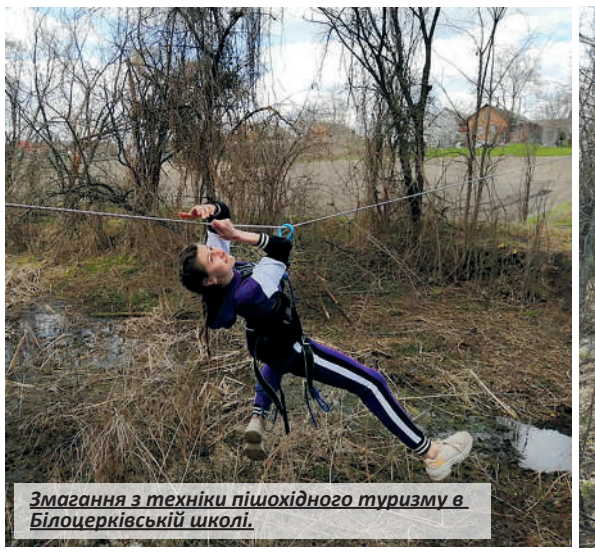

Змагання з техніки пішохідного туризму в Білоцерківській школі.

День здоров'я надовго запам'ятається білоцерківським школярам.

Різнобарв'я Мостовівщинського ЗЗСО

У п'ятницю в закладі нагородили перможців. Переможених не було!

Із 5 по 9 квітня в закладі тривав «Кольоровий тиждень». Кожен день був присвячений певному кольору та мав своє спрямування. Уроки, конкурси, виставки, змагання, які відбувалися в рамках тижня, розвивали творчість школярів, навчали їх бути спостережливими, кмітливими та креативними.

Понеділок був жовтим. Жовтий колір – це колір сонця, радості та оптимізму. Колір творчості йі життєздатності. Протягом дня школярі фантазували: складали цікаві казки лише із «жовтими» словами, пізнавали цікавинки про жовтий колір, фотографувалися.

Вівторок був зеленим. Зелений колір – це колір природи, рослин. Ми подорожували у Зелену країну, вчилися любити природу. Діти протягом дня виконували також цікаві завдання від мультяшних героїв-фіксиків.

Середа зафарбувалася в синій колір. Він вважається кольором інтуїції й стимулює мислення. А як красиво він виглядає! Діти залюбки виконували завдання від фіксика Нолика, змагалися у конкурсі малюнків.

Четвер був червоним – яскравим, чарівним, неповторним... Недарма червоний колір асоціюється з сонцем, вогнем, енергією. Наші діти вправно трудилися над виконанням цікавих завдань, виготовляли сердечка-побажання. І протягом дня вчилися робити один одному компліменти.

Останній день тижня – п'ятниця – був підсумково-веселковим. За допомогою вправи «Мій улюблений колір» ми визначили, який колір найбільше всім подобається. Діти креативно й цікаво відповідали на запитання, записані на «Кольоровому морозиві». Захопленню й гарному настрою не було меж. Це був день підбиття підсумків і нагородження переможців. Переможених не було.

Протягом тижня ми переконалися, як кольори зцілюють нас, змінюють наш настрій і внутрішній стан, заспокоюють і змушують діяти, розпалюють творчу думку, допомагають зосередитися. Кожен день «Кольорового тижня» пройшов на високому емоційному підйомі та позитиві. Посмішки не сходили з облич дітей.

Т. Г. НЕТЯГА,
організаторка «Кольорового тижня».

У центрі села чисто й затишно

Подвір'я Рокитянського ЗЗСО І—ІІІ ступенів величезне, а впритул до нього прилягає сільський стадіон. Після зими тут залишилося й чимало минулорічної трави та опалого листя, й сміття, викинуте не надто культурними жителями села.

Попри це, зараз уся територія дбайливо прибрана. Кілька днів напередодні Дня довкілля тут старанно працювали учні, педагоги й усі працівники школи. Щире бажання зробити свій дім, робоче місце чистими у кожного йшло від душі.

Спільними зусиллями діти й дорослі прибрали подвір'я закладу, впорядкували клумби та висадили квіти. Не оминули й стадіон: зібрали та повантажили на причіп сухе листя, сміття, а спортивні доріжки ретельно прибрали та підмели.

За роботою в дружному колі непомітно промайнуло кілька днів, але результат є! Упорядкована велика територія в центрі села Рокита. Нехай чистота і порядок радують нас і односельців.

Н. В. БОРБЛИК,
директорка закладу.

Щоб вивезти опале листя й сміття, знадобився причіп.

Школярі впорядковують клумби.

Із гумором про серйозне

Марина Гоюшова написала свою першу гумореску менше ніж за годину

Вона – щаслива жінка, люблячa дружина, а ще – надзвичайно співчутлива людина, здатна поставити себе на місце іншої істоти та зрозуміти чужий біль, сум, проблеми.

– Найбільше мені шкода безпритульних тварин, яких чимало на вулицях українських міст, – розповідає уродженка Білоцерківки Марина Гоюшова. – *Людина сама обирає собі долю, і якщо опиняється на вулиці, то здебільшого з власної волі. А тварини, якими побавилися господарі, а потім викинули, не винні в цьому, й самі не можуть змінити свою долю. Голодні, побиті, залякані, вони стають злими й агресивними. Але ж винні у цьому люди!*

Щоб достукатися до жорстоких людських сердець, Марина висловила свої думки й почуття у віршованій формі. Її вірша не можна читати без сліз!

Утім, у доробку дівчини є й інші поезії – загалом близько десятка. Усі вони ліричні, зворушливі. А одного разу, зізнається Марина, їй довелося римувати на замовлення – її попросили підготувати віршоване привітання.

Після закінчення Білоцерківської загальноосвітньої школи Марина

Марина Гоюшова і Наталія Лук'янець під час нагородження.

вступила на навчання до Полтавського національного педагогічного університету, де здобула фах вихователя дітей дошкільного віку, кілька років працювала в одному з дошкільних закладів м. Полтави, та потім зосередилася на своїй сім'ї, домівці.

– Нещодавно у Фейсбуці випадково натрапила на оголошення сектору культури, туризму та охорони культурної спадщини виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради про конкурс з нагоди 1 квітня – Дня сміху, – продовжує Марина Гоюшова. *– Пропонувалося надсилати малюнки, анекдоти, гуморески на тему пандемії коронавірусу. Прочитала кілька надісланих робіт і сама себе запитала: «Хіба я не зможу написати краще?»*

І хоча раніше вона ніколи не писала гуморесок, ця народилася дуже швидко: менше ніж за годину.

– Українці славні тим, що можуть сміятися там, де іноді хочеться плакати, – говорить завідувачка сектором Наталія Лук'янець. *– Саме тому напередодні 1 квітня ми й оголосили конкурс на веселі малюнки, анекдоти, відео, байки та гуморески щодо карантину і вакцинації. Переможця обирали користувачі соцмереж шляхом голосування у Фейсбуці.*

Найбільше лайків зібрала гумореска Марини Гоюшової. Переможниця конкурсу отримала грамоту та пам'ятний подарунок від завідуючої сектором Наталії Лук'янець.

Дарина СОЛОДКА.

ж ж ж

Коли прийде вже кінець тому карантину?
Клятий вірус посварив не одну родину.
Щоб не підчепить ніде ніяку заразу,
П'є Василь наш перед сном сто грамів щоразу.
Непогану пораду Василю хтось дав,
Сердешний лише вчора сім разів лягав.
На наступний день після тої терапії
Послала жінка в магазин по гречку й олію.
І паперу туалетного не забути б взяти,
Бо без цього атрибуту вірус не здолати!
Надів маску, взяв торбину
Та пішов до магазину.
Повернувсь Василь не скоро. Тільки перейшов поріг,
До дружиноньки промовив:«Ледь себе я уберіг,
Клятий вірус так і хоче мене в пень скрутити.
Твердо вирішив: прийдеться двічі по сто пити!»

Марина ГОЮШОВА.

Роки й оптимізм – найбільше багатство Віри Фененко

Подвір'я Віри Григорівни Фененко з Красногорівки завжди потопає у квітах. Таке враження, що вони тут розквітають найпершими в селі. Навіть у середині квітня, коли ми завітали на обійстя пенсіонерки, тут рясно цвіли різнокольорові крокуси й радували око тендітні нарциси.

Віра Григорівна дуже любить квіти, особливо троянди. Ними засаджений увесь її двір. Правда, цієї зими багато троянд вимерзло, нарікає господиня. Отже, доведеться висаджувати нові кущі, тож роботи в жінки побільшає. Але робота Віру Григорівну ніколи не лякала.

Доброзичлива, усміхнена, привітна, з почуттям гумору, вона розповідає про проблеми зі здоров'ям (болять суглоби, особливо важко піднятися вранці) й водночас порається по дому. Гостинно запрошує скуштувати то свіжозвареного борщику, то випити кави чи чаю з домашньою випічкою...

Приймати та частувати гостей Віра Григорівна збирається й 1 травня. Для неї це не просто Першотравень, свято весни й миру, а ще й День народження. Цієї весни жінка зустріне красиву круглу дату – 80 років.

...Вона народилася на Чернігівщині вікономного 1941 року в інтелігентній сільській родині: мама працювала вчителькою, а батько – лікарем. Одразу після початку війни його мобілізували на фронт, де він загинув 1943 року.

Мама залишилася з трьома маленькими дітьми на руках. Бідність була страшенною. До всього, згоріли всі документи, й мама змушена була піти працювати в колгосп. Попри тяжку працю зранку й до вечора, вона виховала всіх дітей гідними людьми, доклала зусиль, щоб усі здобули вищу освіту.

– Дитинство моє було не з легких. З нами росло ще двоє тітчиних дітей. Отож ми п'ятеро й виросли на одній печі, – згадує іменинниця. – *Тоді випускники сільських шкіл мали обов'язково відпрацювати два роки в колгоспі чи хоча б на селі. Закінчивши 10 класів, я рік працювала свинаркою на фермі. Якось мені наказали ночувати коло свиней, бо свиноматка мала опороситися. Найперше поросятко, яке народилось, я засунула собі за пазуху, щоб зігріти. І... не зчулась, як заснула та ненавмисне задушила його. Проплакала увесь день! А коли відпрацювала рік, вдалося влаштуватися лаборанткою в Майновський зооветеринарний технікум, розташований недалеко від нас.*

Це й зумовило вибір майбутньої професії та подальшу долю: через рік Віра вступила на навчання в технікум, у якому працювала.

В. Г. Фененко.

Однак роботи не кинула: зранку вчилася, а після занять приступала до роботи.

– Сім'я була великою, й кожна копійка не була зайвою, – свідчить Віра Григорівна. *– До всього, бабуся була неходячою, й ми, діти, її доглядали.*

У технікумі дівчина познайомилася з уродженцем Герусівки Василем Фененком, який навчався на молодшому курсі, хоча й був старшим за віком. Молоді люди побралися й поїхали працювати на батьківщину чоловіка.

– Чоловік Василь Григорович працював у колгоспі «Жовтень» зоотехніком із племінної справи, я була зоотехніком, головним зоотехніком, а потім ветлікарем у цьому ж господарстві, – продовжує свою розповідь В. Г. Фененко. *– Мені дали «Москвич» у вигляді фургончика, й ото на ньому я моталася по всій території колгоспу. А ще вирішила вчитися далі, вступила до Київської сільськогосподарської академії (правда, заочно) й кілька разів на рік їздила на сесії. Невдовзі пішли діти: 1963-го року народився Валерій, а 1966-го – Іра. Свекруха неохоче відпускала мене: не хотіла глядіти Валеру. Казала: «Треба було заміж не виходити, якщо так хочеш учитися». Траплялося, що їздила на навчання в Київ із маленьким сином.*

Віра Григорівна поєднувала навчання не лише з роботою в колгоспі та доглядом за дітьми: молоде подружжя взялося зводити у Красногорівці власний будинок. А для цього тримали чималеньке господарство. Жінка й сама дивується, як тоді скрізь встигала.

– Через 10 років мене забрали в район: призначили завідуючою м'ясоконтрольної лабораторії. Там я теж 10 років пропробила. А потім кілька років перед виходом на пенсію була ветлікарем бойні, – підсумовує свій трудовий шлях моя співрозмовниця. *– Щоранку їздила на роботу в райцентр, увечері поверталася в Красногорівку... І все життя ми з чоловіком щось будували. 1985 року я забрала до себе стареньку маму, то ми взяли ділянку й збудували їй времянку, а потім почали поряд зводити будинок для сина.*

Правда, красень-будинок довелося продати: 20 років тому Валерій із дружиною й 10-річною донькою поїхали працювати в Італію. Думали, що ненадовго, але ж відомо: немає нічого довговічнішого, ніж усе тимчасове. Там у подружжя народилася ще одна донечка (зараз 19-річна Мерседес уже закінчує коледж), виросла й вийшла заміж старша дочка Жанна. Вона вже подарувала бабусі правнучку Люсію!

Діти, онуки й правнучка – найбільша радість і гордість Віри Григорівни.

– Зі мною живуть дочка, зять і онука Аня, – розповідає жінка. *– Дочка вже 20 років працює у Крагногорівському РЕМ (тепер філія «Полтаваенергозбуту»), зять – охоронцем у ТОВ «Білагро». Онука Аня здобула фах еколога, працює у ПАФ «Агроінвест». Завдяки Інтернету часто спілкуюся зі своїми італійськими родичами. Валерій працює далекобійником, об'їздив ледь не всю Європу, знає багато мов. Жанна закінчила із золотою медаллю школу в Італії, потім престижний інститут банківської справи, зараз у неї гарна робота. Мерседес закінчує коледж, мріє стати дизайнером.*

Віра Григорівна не уявляє своє життя без роботи. Родина тримає чимале господарство й обов'язково – кіз, яких дуже полюбляє колишня ветлікарка. Поки інші члени родини на роботі, Віра Григорівна залюбки готує їсти. І, звичайно ж, догляд за квітами теж входить до кола її обов'язків.

– На життя я не скаржуся. Здоров'я, правда, підводить, але ж треба частіше заглядати у паспорт, – пояснює свою позицію В. Г. Фененко.

Шановна Віро Григорівно! Прийміть найщиріші вітання з нагоди свого 80-річчя! Жителі громади бажають Вам міцного здоров'я, активного довголіття, радості та щастя. А доброзичливості й оптимізму Вам не позичати. Тож примножуйте його, це – найцінніший капітал.

Зінаїда МАТЯШОВА.

Звертіть увагу

Не буде ні комісій, ні винятків

14 квітня на позачерговому засіданні Кабінет Міністрів України прийняв проєкт постанови, яка змінює правила надання житлових субсидій.

Зокрема документ пропонує:

переглянути підходи до врахування майнового стану й під час призначення житлових субсидій враховувати отримані доходи від депозитів, дивіденди від цінних паперів тощо;

скасувати діяльність та повноваження комісій, утворених місцевими органами влади. Раніше вони приймали рішення про призначення житлових субсидій як виняток – за наявності умов, за яких така субсидія не призначається, тепер же винятків не буде;

посилити вимоги під час призначення житлових субсидій у частині здійснення одноразових вартісних покупок, наявності банківських депозитів, здійснення операцій з купівлі іноземної валюти, банківських металів, перетину кордону тощо.

Виконком Білоцерківської сільської ради та ветеранська організація глибоко сумують з приводу смерті

жителя с. Кравченки
ЗАХАРЧЕНКА
Анатолія Миколайовича;

жителя с. Кравченки
КОЛЄСНІКА
Леоніда Васильовича;

жителя с. Дзюбівщина,
інваліда Другої світової війни
КОРЖА
Миколи Юхимовича;

жителя с. Красногорівка,
ветерана праці
ГОРЕЦЬКОГО
Григорія Павловича;

жительки с. Огирівка, дитини війни,
ветерана праці
ЯЙЧУН
Ольги Григорівни

і висловлюють співчуття рідним і близьким покійних.

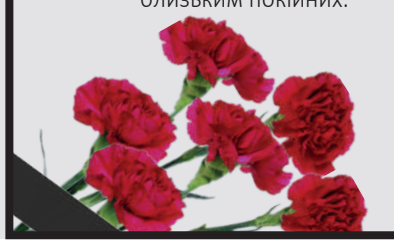

Поповнення в нашій громаді

Вітаємо Тараса Миколайовича і Вікторію Сергіївну Тригуб із с. Бірки з народженням донечки Аріни (7 квітня).

Бажаємо батькам любові, ніжності, розуміння та злагоди, а маленькій Принцесі – міцного здоров'я, щастя, радості та удачі. Хай росте веселою, розумною, красивою, рухливою й талановитою на радість усім рідним.

Дні народження відзначають члени нашої громади:

7 квітня
СЕМУКА КАТЕРИНА ОЛЕКСІЇВНА
(с. Рокита – 60 років);

23 квітня
КУЧЕР СТЕПАН ДАНИЛОВИЧ
(с. Красногорівка) – 70 років;
ТКАЧЕНКО ІВАН СЕРГІЙОВИЧ
(с. Попове) – 60 років;
МОЛДАВЧУК ЮРІЙ ГНАТОВИЧ,
учасник бойових дій (с. Поділ) – 50 років;

24 квітня
ЦИКАЛО МИКОЛА МИКОЛАЙОВИЧ
(с. Цикали) – 75 років;

26 квітня
ОМЕЛИЧ НАТАЛІЯ АНДРІЇВНА
(с. Красногорівка) – 60 років;

28 квітня
ГАПОНОВ ВІКТОР ІВАНОВИЧ
(с. Корнієнки) – 65 років;

30 квітня
ІЛЬЧЕНКО ГАННА ОЛЕКСІЇВНА
(с. Лугове) – 65 років;

1 травня
ФЕНЕНКО ВІРА ГРИГОРІВНА
(с. Красногорівка) – 80 років;
ДІГТЯР ГАННА ІВАНІВНА
(с. Корнієнки) – 60 років;

3 травня
ШТАНЬКО МИКОЛА АНДРІЙОВИЧ
(с. Рокита) - 60 років;
БОНДУСЬ ВАСИЛЬ МИКОЛАЙОВИЧ
(с. Красногорівка) – 60 років;

6 травня
ЧИГРИНЕЦЬ ГАННА МИКИТІВНА
(с. Красногорівка) – 80 років.

Виконком Білоцерківської сільської ради, рада ветеранів і члени громади вітають усіх іменинників і бажають невичерпної енергії, міцного здоров'я, безмежного щастя, радості, оптимізму, віри та надії на краще.

Хай серце ваше завжди щедрим буде
І широко відкритим для людей,
Хай молодеча сила сповнить груди
Додасть наснаги і нових ідей.

Бажаєм вам, щоб кожне починання
Було успішно втілене в життя,
Нехай людська повага і визнання
Крокують поруч з вами в майбуття.

Любові вам і злагоди в родині,
Не знати горя, смутку і біди,
Хай прибуває щедро вам щоднини
Із сонця й вітру, із роси й води.

Рецепти пасок до великоднього столу

Воскресіння (або Великдень, Пасха) – головне християнське свято. А його головний атрибут – солодка здобна паска. Саме нею слід насамперед розговлятися після тривалого посту.

Паска – це не просто смачний здобний хліб, це ритуальна страва, символом свята Воскресіння.

Здавна господині ставилися до процесу випікання пасок як до важливого ритуалу: обов'язково надягали чисту сорочку, зверталися з молитвою до Бога...

Готували тісто здебільшого опарним способом, щоб паска підходила тричі: спочатку опара, потім тісто, а насамкінець – уже сформований виріб. Зазвичай паски випікали в чистий четвер. У цей день членам родини не дозволялося ходити біля тіста й навіть голосно розмовляти – щоб воно не осіло.

Вважалося: якщо паски вийдуть високими та смачними, то родину протягом року супроводжуватиме удача. І навпаки: невдала паска віщувала біди, негаразди.

Ми попросили поділитися секретами випікання вдалих пасок досвідчених господинь громади. Правда, деякі навідріз відмовилися повідомляти свої рецепти, які тримають у таємниці. Та все ж знайшлися й щедрі жіночки, які радо поділилися своїми знаннями.

На маслі й маргарині

Рецепт Наталії Миколаївни Ананенко (с. Поділ)

– Я печу багато пасок, та можна спробувати цей рецепт, узявши третину чи половину інгредієнтів, – говорить господиня. *– Слід усвідомити просту істину: щоб паска вийшла смачною, не варто економити яйця, жири, родзинки тощо. Наші бабусі протягом 40-денного посту суворо обмежували себе й збирали яйця, молоко тощо, але ніколи не жаліли продуктів для випікання паски.*

Складові: 1 л молока; 15 яєць; 400 г вершкового масла; 400 г маргарину; 0,5 кг цукру; 300 г пресованих дріжджів; 0,5 кг борошна; 0,5 кг родзинок; 3 пачки ванільного цукру.

1 л молока, 15 яєць, масло, маргарин, 200 г цукру, 200 г дріжджів і 0,5 кг борошна замісити. Поставити тісто в тепле місце на 1,5—2 год, щоб підійшло. Після цього додати ще 100 г дріжджів, 300 г цукру й попередньо розпарені та обкачані в борошні родзинки. Добре вимісити й поставити ще раз підходити. Після цього вимісити й сформувати паски. Коли трохи підійдуть, випікати в духовці до готовності. Прикрасити на свій смак.

Із позитивом і любов'ю

Рецепт Любові Василівни Красюк (с. Балаклія)

Складові: 0,5 л молока, 50 г пресованих дріжджів, 100 г маргарину, 150 г вершкового масла, 150 г сметани, 6 жовтків, 2 білки, 2 склянки цукру, 1,5 кг борошна, родзинки.

Молоко закип'ятити й вихолодити до теплого стану. Додати трохи цукру й борошна та розвести дріжджі. Поставити опару в тепле місце на 1 год. Коли підійде, додати решту складових (крім родзинок) і добре вимісити. Після цього тісто має підходити ще 2—3 год. Додати родзинки, вимісити й сформувати паски, заповнивши форми на третину. Прикрасити їх вирізаними з тіста хрестами, колосками й залишити підходити. Випікати в добре розігрітій духовці.

– Щоб паска вийша вдалою, не можна нервувати, злитися, треба виконувати роботу з любов'ю, в гарному позитивному настрої, – повідомляє свій основний секрет Любов Василівна.

Зі свяченою вербичкою

Рецепт Олени Василівни Перової (с. Красногорівка)

Складові: 0,5 л молока; 2 склянки цукру, 2 пакетики ванільного цукру; 10 яєць, 1 склянка сметани, 0,5 пачки масла або маргарину кімнатної температури, 70 г дріжджів, 0,5 кг борошна (можливо, трохи більше); родзинки, курага, цукати – за смаком.

Молоко закип'ятити, вихолодити до теплого стану, цукор і яйця трохи збити й змішати з молоком, додати м'яке масло або маргарин, сметану (попередньо її збити), дріжджі, половину борошна, розмішати й поставити тісто в тепле місце підходити.

Приблизно через годину, коли тісто збільшиться втричі, додати родзинки, курагу, ванільний цукор і решту борошна та добре вимішати. Тісто має вдруге підійти та збільшитися в об'ємі. Після цього його слід іще раз вимісити й розкласти в змащені маслом форми, заповнивши на 2/3. Коли готові паски підійдуть утретє, їх можна випікати.

Тим часом господиня збиває яєчні білки з цукром. А коли виймає паски, ще гарячими змащує верхівки цією помадкою. Зверху прикрашає присипкою.

Олена Василівна повідомила й свій особливий секрет: усередину кожної паски вона обов'язково встромляє гілочку свяченої верби. Завдяки цьому паска не перекидається й випікається рівненькою.

Ретро-паска

Заварна паска, яку пекли в родині Кочубеїв

Читаючи старовинні книги рецептів, можна щиро захоплюватися старанністю та наполегливістю тодішніх кулінарок. Ось хоча би рекомендація збивати білки вінчиком 45 хвилин. Уявіть цю каторжну працю!

Наші бабусі й прабабусі навіть гадки не мали, що таке блендер, міксер чи гумова лопаточка для вишкрібання тіста. Цю відсутність кухонного начиння (або девайсів, як зараз полюбляють говорити) тогочасні жінки компенсували своєю сумлінністю. Тож у результаті виготовляли справжні шедеври кулінарного мистецтва. І нам є чого в них повчитися.

Пропонуємо вашій увазі рецепт старовинної паски, яку в чистий четвер випікали до великоднього столу в маєтку відомого старшинсько-козацького, а згодом князівського роду Кочубеїв. Це не звичайна паска, а... заварна. Рецепт зберегла жителька смт Диканька Надія Іванівна Губа. Він дістався їй у спадок від бабусі та матері, які куховарили в останнього з роду поміщиків Віктора Кочубея.

Одну склянку молока закип'ятити і заварити в ній 200 г борошна, постійно розмішуючи дерев'яною ложкою.

Ще в одній склянці теплого молока розвести 100 г дріжджів і додати 200 г борошна, залишити на 10 хвилин. З'єднати обидві маси, накрити і залишити на 2 години.

20 жовтків, дрібку солі, 500 г цукру збити добіла. Половину цієї маси влити в тісто і додати 500 г борошна. Гарно вимішати і залишити підходити (близько години). Після цього залити другу половину маси, додати 1 кг борошна і вимішувати, щоб тісто відставало від рук. Влити поступово 400 г розтопленого маргарину, знову вимішати і дати підійти, додати ваніль, розпарені й обкачані в борошні родзинки. Ще раз вимішати.

Форми змастити маргарином та обсипати борошном. Викласти тісто у форми, наповнивши до половини. Випікати в добре розігрітій духовці близько 45 хвилин.

Смачного!

Звертіть увагу

Пенсіонери мають обрати «свій» банк

Певно, багато пенсіонерів (і не тільки) пригадують, як два роки тому керівництво Укрпошти в ультимативній формі вимагало від держави підвищити тариф на доставку листоношами пенсій і погрожувало позакривати поштові відділення у сільській місцевості.

Тоді вдалося знайти компроміс і ситуацію залагодили. Однак апетити Укрпошти продовжували зростати. Схоже, що в уряді вирішили більше не потакати монополісту. 29 березня 2021 року Кабінет міністрів України прийняв постанову «Про додаткові заходи щодо організації виплати і доставки пенсій та грошової допомоги за місцем фактичного проживання одержувачів у межах України».

Урядове рішення передбачає, що з 1 вересня 2021 року переважну більшість українських пенсіонерів та одержувачів соціальної допомоги переведуть на обслуговування в банках. Пенсії й допомоги їм зараховуватимуть на банківські картки.

Як заявив заступник міністра соціальної політики Віталій Музиченко, для цього пенсіонер або одержувач соціальної допомоги має особисто завітати у банківське відділення й укласти договір. Більше йому нічого не потрібно робити: фінансова установа сама повідомить номер рахунку в орган, який здійснює виплату.

Укрпошта доставлятиме пенсії та грошову допомогу додому лише маломобільним категоріям громадян. Це зокрема:

– люди з інвалідністю I групи;

– особи, які за висновком ЛКК (лікарсько-консультативної комісії) не здатні до самообслуговування та потребують постійного стороннього догляду;

– особи, які досягли 80-річного віку;

– одержувачі державної соціальної допомоги особам, які не мають права на пенсію, та допомоги на догляд.

На сьогодні майже 70% пенсіонерів отримують кошти через банківські установи. Це переважно жителі міст і містечок, де є філії банків. А от сільські жителі здебільшого користуються послугами Укрпошти. Саме їм і доведеться вибрати один із понад 40 банків, уповноважених виплачувати пенсії й допомоги, відвідати його й укласти договір.

Якщо громадяни до 1 вересня цього не зроблять, то орган, який здійснює виплату, самостійно відкриє банківські рахунки в уповноваженому банку та поінформує громадян про це.

«Пенсійний фонд України проведе перший конкурс для відбору організацій, які здійснюватимуть виплату і доставку пенсій та грошової допомоги за місцем фактичного проживання одержувачів у межах України. Поки що, до проведення конкурсу, виплату і доставку пенсій, як і раніше, здійснюватиме АТ «Укрпошта», – розповів перший заступник начальника Головного управління ПФУ у Полтавській області Володимир Носенко.

Громадсько-політична газета "Наша громада – єдина родина". Свідоцтво про реєстрацію серія ПЛ № 1205-462Р від 19.12.2017 р.
Засновник – ПП "Білоцерківська агропромислова група". вул. Лесі Українки, 28, с. Білоцерківка Миргородського району. Віддруковано у друкарні "ПКЛ" вул. Чехова,12-а, м. Вінниця. Тел. (0432) 55-63-97.
Розповсюджується безплатно. Тираж 2400 прим. Замовлення № 2121408. Матеріали в газету надсилайте на електронну адресу: gazeta@biagr.net.ua